

Проект: Култура на законот наспроти корупцијата

Предмет:Избор на најдобри есеи на тема :

“Корупцијата не е мојата иднина“

Избрани најдобри есеи на тема: “Корупцијата не е мојата иднина“

Автори:

Верче Карафилооска

Тамара Котевска

Симона Локвенец

Сара Робели

(авторите се напишани по азбучен редослед)

Поддржано од:

Royal Norwegian Embassy

Скопје 09. 03. 2010

“Корупцијата не е мојата иднина“

Се разбудив од острата болка која ме прострела низ градите. Траеше неколку секунди, а потоа ме напушти. Побрзав да се поднаместам пред пак да почне да ме гори болеста. Тогаш ја видов неговата силуета потпрена на рамката од вратата. Ме гледаше не изус тувајќи ни збор.

– Тато... – пробав да изговорам, но наместо тоа испуштив само нечујна воздишка

Тој, како да ја виде мојата намера, се доближи до креветот со сведната глава и почна да ја израмнува истутканата прекривка.

– Подобро си денес? – ме праша седнувајќи на дрвениот стол до креветот, кој закрчка под неговата тежина.

-Малку... – одговорив обидувајќи да звучам весело. - Спиев подобро и болката се намалува... или можеби се привикнувам, не знам.

– Ќе помине... – ми рече тивко, како да се бореше во себе со некој непријател, фаќајќи ми ги прстите со неговата голема дланка. Забележав солзи во неговите очи. Во тој момент ми изгледаше толку ранлив и слаб. Сакав да го прегрнам, но проклетата змија се беше свила околу мене и не сакаше да попусти. – Долго време се колебав, но денес решив да ти раскажам една приказна, приказна за млад човек чија иднина ја измени едно искушение. Сакам да ме ислушаш и да не зборуваш ништо додека не завршам.

Добро. – реков забележувајќи ја напнатоста на неговите усни.

* * *

Г-дин Димитар Троловски беше млад и амбициозен човек со завидно образование и неверојатна речитост. Имаше харизма која го засенуваше секој друг државен функционер, а неговата способност и правичност го правеше херој за Македонскиот народ, кој го награди доделувајќи му ја должноста МИНИСТЕР за екологија.

Троловски многу ја сакаше својата работа, која претставуваше и негова страст и поголемиот дел од денот го поминуваше задлабочен во некакви документи и потпишување на истите.

Еден ден, неколку месеци откако седна во министерската фотелја, не можеше да работи. Погледот немирно му танцуваше од предмет на предмет, не задржувајќи се на ништо особено, додека во неговата глава се навраќаа сеќавањата на телефонскиот повик кој го доби неколку минути порано:

„Се јавуваме од New Century.“ – се слушна од другата страна. – „Сакаме да поразговораме со вас за откуп на јавно земјиште. Но тоа не може да биде по телефон. Мора да се сретнеме. Што побрзо! Се надевам дека сте слободни денес за време на паузата за ручек.“ – рече господинот кој се беше јавил, а потоа продолжи – „Во 15 часот на камениот мост.“ – и ја спушти слушалката, не дочекувајќи го одговорот на Троловски.

Министерот не знаеше што да прави. Разговорот му причинуваше незадоволство. Имаше нешто чудно во акцентот на човекот кој му се јави, „потсмев“, си помисли. Стана од фотелјата и почна да чекори со рацете зад грб. „Никој нема да се потсмева со мене...“, си помисли во себе, „... никој!“ Момент потоа излезе со брзи чекори и се упати кон камениот мост.

* * *

Во 15 часот на камениот мост се движеше врвлица луѓе. Двајца мажи како стари познаници чекореа полека зборувајќи за нешто, што по менувањето на нивните изрази, можеше да биде само разлика во мислењето.

Тоа беа министерот и претставникот од „New Century“, г-дин Ферарс – седокос елегантен човек, кој изгледаше способен и умен.

– Како што веќе Ви реков. Нема што да изгубите! – убедливо зборуваше г-дин Ферарс, со својот тежок американски акцент. – Единствено добивате. Двете страни добиваат.

– Не можам да ве разберам! Како се осмелувате!!? Зарем личам на таква расипана личност?! – со чудење крикна министерот, очигледно навреден.

– Да г-дин Троловски. Токму на таква личност ми изгледате. Сите функционери со кои работевме се спротивставуваа како вас... На крајот погодете што?! Потклекнаа. Тоа се искушенија на кои никој не може да одолее.

– Се лажете господине. Се лажете. Јас можам да одолеам! – зацрвенет и бесен, со забрзан чекор тргна кон градскиот плоштад.

Г-дин Ферарс не се обидуваше да го следи. Тој премногу добро знаеше дека со своите зборови, во умот на министерот правеше збрка. Реакцијата што ја предизвика беше токму онаква каква што очекуваше. На помалку и не се надеваше од таква „чесна душа“ како Троловски. Тоа беше една битка која тој млад човек никако не можеше да ја извојува. Наместо тоа, г-дин Ферарс среќен и задоволен се упати кон својот дом.

* * *

Министерот за земјоделство седеше навален во својата фотелја, размислувајќи за барањето кое му го достави Троловски. Отворање на тендер за откуп на државно земјиште. „За доброто на државата и народот“, му одзвонуваше во главата. „Ако е така“, си рече, „најдобро ќе биде да го распишеме тој тендер.“ Миг подоцна, со пенкалото в рака, се потпиша на документот кој го донесе Троловски.

* * *

Министерот Троловски страдаше од својата до тогаш чиста совест, некое време, но сето тоа кратко траеше. Неговата честољубива природа беше расипана од еден стар измамник кој му понуди добра заработка. „Без траги“, му беше рекол.

„Проклет да сум“. – си рече тој пред да ја крене слушалката и да го сврти веќе добро познатиот телефонски број.

* * *

Триесетина дена по распишувањето на тендерот за откуп на јавно земјиште за складирање на отпад, сите кандидати беа одбиени освен еден – корпорацијата

„New Century“ .

Народот веруваше во зборот на Министерот за екологија. Земјиштето во близина на Мариово беше продадено и претворено во отпад за добри цели. Еколошки цели. Никој не ја знаеше приказната зад завесата. Никој не знаеше за лажните пратки кои во себе содржеа нуклеарен отпад. Всушност сите се изненадија кога Министерот поднесе оставка и купи голем имот каде живееше со сопственото семејство. Никој не се запраша зошто? Никој!

* * *

Десет години подоцна Републиката беше погодена од бран на мистериозни заболувања, кои никој не можеше да ги објасни, дури ни медицинските лица. Се претпоставуваше дека заразата се шири од околината на Мариово, но никој ништо не можеше да потврди со сигурност.

Додека на улиците се слушаше лелекот на испаничениот народ, во домот на Троловски владееше спокој и благосостојба. Тој, неговата сопруга и ќерка се чувствуваа заштитено како во некој балон кој никој не можеше да го пробие. Но болеста не ги одбираше своите жртви. Или можеби точно знаеше каде најмногу ќе боли!

Жолтеникавата боја на кожа, ја завитка неговата ќерка, и ја принуди да се откаже од живоста и веселоста и да легне во постела, сериозна, тажна и смртно болна.

* * *

Тогаш во очите на татко ми се појавија солзи. Забележа дека јас знам кој е Троловски. Забележа дека се сетив на неговата „беспричинска“ оставка на која толку се противев. Сакав да му кажам толку многу, а сепак не изустив ништо. Наместо тоа, ја стегнав уште повеќе неговата рака. Сочувствував со него. Тој не беше виновен! Тоа била само неговата вистинска природа, онаа која се крие во повеќето од нас – алчноста. Мислел дека е силен и отпорен на новото корумпирано време, но судбината му го докажала спротивното на свој начин. Тој земал кредит од времето. Но не можел да го врати. Затоа сега јас го плаќам. Едноставно е – исто како бумеранг. Не сакав да го осудувам. Не можев. Единствено што можев да направам беше да шепнам едвај чујно:

– Ако за мене постои утре, јас **никогаш** нема да ја изберам **корупцијата за моја иднина**.

Верче Карафиловска

СУГС “Раде Јовчевски Корчагин“

“Корупцијата не е мојата иднина“

Она што ќе го кажам овде, секој нека го сфати онака како што сака, може, или како што животот го „истренирал“ да разбира. Јас сепак ќе го кажам. Не би можеле да ме обвинат ниту за зборовите, ниту за контекстот, зошто јас сум човек, а човекот е привремена материја подложена на различни „печати“. Животот ми ги диктира зборовите и контекстот. Можеби ниту едното, ниту другото нема да им се допаднат на многумина, но јас сепак решив да не го зборувам она што тие сакаат да го слушнат, туку она што *јас сакам* да го слушнат. Во животот, барем во денешниов, најмалку 12 години изминуваме во улога на „слушатели“. Седиме таму, зад клупите, се покоруваме или не, кој помалку-кој повеќе на она кое ни е наложено да се покориме, но ниту заинтересираните ниту незаинтересираните некогаш прашуваат „зошто“? Зошто е *правилно* да се прифатат токму тие нешта, зошто е *правилно* да се *интересни* токму тие одредени луѓе кои ја смениле историјата? И ќе верував до крајот дека изборот на образовни единици, теми и личности вредни за паметење е токму оној *правилниот*, ако не се појавуваше одвреме-навреме некаков конкурс, за едно, друго, трето... Сега, од некаде, за тема се створи *корупцијата*. Можеле – не можеле, смееле – не смееле, знаеле – не знаеле, сите ние „добрите пишувачи“ сакаме да добиеме право на глас. И јас седнав да кажам нешто, но, сакајќи да кажам нешто за корупцијата, спонтано дојде и сомнежот во *правилноста на изборот*... И што навистина би можела јас да зборувам за *корупцијата*? Никој никогаш не ме научил ништо за неа... Никогаш не сум сретнала некој меѓу оние,, големите,, во учебникот по историја, таков кој е заслужен токму за корупцијата... А несомнено е дека таа е едно од оние нешта кои драстично ја менуваат историјата... Па сепак, поради некоја причина, тој некој извесен анонимен,, менувач на историјата,, никаде не е споменат. Од досега познатото, си велам, тој мора да бил навистина креативен, за да измисли еден сосем нов систем на функционирање, кој така брзо и ефикасно, а истовремено анонимно ќе се прошири меѓу луѓето... Но ништо не настанало без причина. Мора на „анонимниот“ во главата да му се моткало некое измачувачко „зошто“ кое барало одговор очајно... Значи, кој прв пат ја применил корупцијата како систем и зошто, никој никогаш не ми кажал, а сите ми велат: *Корупцијата не чини*. Исто така ме учат за тоа кој ја измислил струјата, иако сега струјата постои, сите сме задоволни со неа, и никој не се запрашува „зошто постои“. Но она кое на сите им пречи е токму корупцијата а за неа никој не сака да учи. Во светот на практиката, се уште не учат на идеали. Но ми се чини, никој повеќе не е заинтересиран за бајките и легендите, за формулите и емпириите, теориите... А од практиката знаеме само толку дека корупцијата е нешто многу, многу лошо. Нешто нелегално. Корумпираните луѓе се лоши луѓе. Тоа и ми го кажаа кога прв пат ги прашав : Што е тоа корупција? Како да се зборува за некакво чудовиште, негативецот од некоја приказна. Никој никогаш не прашува зошто негативецот е баш-негативец? И така јас си ја „врежав“ корупцијата во главата-таа секогаш треба да биде обвинувана. Толку. Крај на приказната за корупцијата. И сега одеднаш-овој конкурс... Благодарение на него за прв пат вистински се запрашав што навистина е корупцијата и зошто токму таа би играла една таква важна улога во човековиот живот и би била толку експлоатирана, кога веќе сите се против неа? И замислете, открив дека постојат две приказни. И јас како објективен „слушател“ кој треба да ја совлада „новата материја“ решив да ги слушнам и двете приказни за корупцијата. Значи, како што е веќе познато, *законот* рече: *Корупцијата не е начинот*.

*Корупцијата не е иднината. Вие не смеете да бидете корумпирани. За тоа се казнува. Меѓу редови: Но сепак, вие можете да бидете гладни. Тоа не е нелегално. А тие рекоа: Ние сме деца на честта. Ние сакаме да ја слушаме честта. А меѓу редови: Но, цревата зборуваат погласно од честта Еј, храна! Што е важно кој ја дава? А вака јас ја сфатив корупцијата: Тоа е она нешто кое се случува сега, насекаде околу нас додека ние учиме за нешта кои одамна изминале, па не умееме да ја препознаваме. Тоа е практиката која се шири, додека ние ја учиме проширената теорија... Тоа е еден „полесен“ начин, од даден избор да се има речиси невозможен начин и да се има полесниот. Осудувана или не, тоа е една форма на комуникација. Впрочем, корупцијата сама по себе не е никаков грев или неморал. Па најпосле, таа постои за некого да задоволи. Тоа е еден затворен круг на симбиоза. Сепак, „негативец“ е затоа што ја доведува во прашање колективната симбиоза. Ги фрла во сенка интересите на заедницата наспроти оние на поединецот. Токму тука стои коренот на корупцијата. Тоа се вика *интерес*. Дали е себично еден човек, како дел од една заедница да го издигнува сопствениот интерес пред оние на заедницата? Се зависи до формата на прашањето. Во ваков облик, одговорот би бил „да“. Но, дали е себично еден човек, на кој како дел од заедницата му е ветено исполнување на интересот, а ветувањето е погазено, да се бори за личниот интерес наспроти оној на заедницата која го изневерила? Има една стара поговорка: „Само среќниот човек може да шири добрина околу себе.“ Ќе го подизменам контекстот: „Само неогорчениот човек може да биде чесен“. И користејќи го она на што ме научи мудрата теорија, ќе се повикам на еден голем социолог, Емил Диркем, кој рекол: „Причините за општествените појави мора да се бараат единствено меѓу општествените појави“. Еколозите не учат пак, дека светот е отворен систем. Тогаш, нека биде таков до крај и за се. Без разлика на,, коцката,, во која е ставен еден поединец, без разлика на идеалите кои владеат во таа коцка, кога тогаш, таа бидува отфрлена, како што и пеперутката еднаш ја отфрла корупката и бара *чисто небо* за да може да лета. Исто онака како што корупцијата е симбиоза, и лојалноста е симбиоза. А заедницата никогаш не би имала право од поединецот да бара лојалност, кога тој од неа не ја добива истата. И кога еден поединец има,, фактори,, над него од кои зависи неговата безбедност и среќа и кои би требало да гарантираат за истите, затоа што заедницата секогаш има подобар план од поединецот, но ете „факторите“ „откажуваат“. тогаш вината паѓа врз тој извесен поединец, затоа што тој не се откажал од личната среќа, туку ги заменил „факторите“? И Впрочем, кој од нас бара да не бидеме корумпирани? Дали е тоа можеби оној истиот кој нечујно ни порачува: *подобро несреќен но чесен, отколку среќен но нечесен*? Дали е тоа оној истиот кој ни продава идеали кои се топат толку лесно во светот на грубата практика? Дали е тоа оној кој си зема за право да ја обвинува себичноста, но никогаш и да ја награди несебичноста? Дали можеби не е тоа оној кој и самиот не ја одбил корупцијата? Едноставно е. Поединецот ги учи пораките кои му ги испраќа заедницата меѓу редови... Мене, на поединецот „јас“ му рекоа: „Корупцијата не смее да биде твојата иднина. Сепак, тие никогаш не ми кажаа, што е мојата иднина. Што ме чека навистина, без бајки, идеали и преувеличувања после улогата на „слушател“. Тие никогаш не ми ветија дека мојата иднина ќе биде токму она што ќе одлучам јас. И бидејќи тие никогаш не ми ветија дека јас навистина имам иднина, ниту јас можам да ветам дека тоа нема да биде токму корупцијата. Не, не е срамно, вулгарно, бедно она што го зборувам. Тоа е она кое сите веќе одамна го имаат во главите, но во име на одамна мртви, а неприфатено мртви идеали не би сакале да го признаат. Но, од *признанието започнува преродбата*. Да се признае дека пред*

корупцијата да се искорени *утре*, потребно е да се искорени *денес*. Ме убедуваат дека корупцијата не е мојата посакувана иднина, но не ме учат како да се бранам од неа, и како да се борам против неа. Впрочем, не ми даваат повод да се бранам или да се борам со неа. Јас сум само мал, немоќен „слушател“, кој за неа кога веќе би учел, би морал да научи по потешкиот пат. Но, јас не сакам да учам единствено за „слепите идеали“ и веќе одамна поминати емпирии. Токму тие можат да го уништат човек. Не сакам да ветувам нешта, за кои ме прават несигурна дека би можела да ги остварам дури и кога би сакала, и не сакам да се молам за подобро утре. И „подобро“ и „утре“ се *цели* за кои не требаат молби, туку *средства*. А, велат, *целта ги оправдува средствата*, но оние средства кои би требало да се оправдуваат не би биле потребни, доколку ги имаме оние – *слободните*. Зошто, нам, на *творците на иднината* ни е потребно да не убедат во она кое го рекол Томе Арсовски еднаш: *Во розите, освен трње, има и рози...*

Тамара Котевска

СУГС “Раде Јовчевски Корчагин“

“Корупцијата не е мојата иднина“

Тивка ноќ на јунско лето и детски воздишки разлеани по улицата на која чекорев. Срцето ми биеше брзо. Чекорев со леснотија по улицата на крајот од градот. Имав само една мисла, а тоа беше побрзо да стигнам дома. Бев мал и не смеев да се задржувам доцна во вечерните часови. Улицата беше осветлена од уличните светилки кои создаваа прекрасна атмосфера. Трчав толку брзо што мислев дека дури ќе и избегам и на сопствената сенка. Во еден миг скаменетата тишина ја скршија нечии гласови. Целиот растреперен се скрив зад една грмушка, но бев доволно близу да разберам што зборуваа двајцата мажи кои беа застанале пред една куќа.

- „Земи ги. Нема да зажалиш. Некој сонува за олкава сума на пари.“ – зборуваше човекот кој во едната рака држеше цигара, а во другата имаше црна чанта која му ја подаваше на другиот маж. Овој другиот стоеше со неверување и цело време се обсираше те налево те надесно да види дали некој доаѓа.

- „Не мо...жжаа...мм“ – пелтечеше мажот. – „Не е легално. Не можам. Страв ми е.“

Другиот маж почна да се смее толку силно што јас почнав сиот да се тресам и пот почна да ми тече од лицето.

- „Ма ајде човеку, зарем првпат ќе ти биде да го сториш тоа?! Впрочем знаеш дека куќава пред која стоиме е изградена благодарение на исти вакви валкани пари.“ – заврши човекот, но овој пат немаше ни трага од смеење во неговиот глас.

- “Потивко! Жена ми е дома, може да те чуе!“ – говореше мажот кој по тонот на гласот се гледаше дека е исплашен.

Собрав храброст да ги погледнам луѓето уште скриен зад грмушката. Едниот уште ја држеше чантата, овој другиот стоеше здрвен како статуа. Во еден миг, во еден дел од секунда, ми се пристори дека очите на здрвениот човек блеснаа како молњи. Погледот му беше прикован за чантата. Потоа ја зема чантата и овој другиот го искриви лицето во една злобна насмевка што ме натера повторно да се сокријам.

- „Ете така, гледаш како се постигнува договор кога се сака. Знаеш што треба да направиш утре. Мислам дека парите се доволен мотив за тоа така?“ – праша човекот и ја фрли цигарата на земја.

- „Ддаа. Секако. Но, ноо овва е последен ппат. Не, не можам повеќе вака. Не е чесно.“ – почна да липа човекот држејќи ја чантата цврсто во левата рака.

- “Охооо. Зарем на некој му проработела совеста? Доцна е за тоа, сега после сè. После толку пати кажуваш дека не е чесно?! А совеста не ти работеше додека уживаше во луксузот и во парите? Тогаш не мислеше дека загорчуваш нечиј живот а?! – велеше човекот кој посегна по нова цигара. Оној другиот ја наведна главата и кажа нешто тивко и повеќе ништо не можев да разберам. По неколку минути човекот повторно ја изгасна својата цигара, се поздрави со другиот и влезе во еден автомобил и замина. Овој другиот стоеше така уште неколку секунди, а потоа тргна накај куќата држејќи ја чантата и влезе во неа. Повторно се стивна. Ветрот ми го милуваше лицето и се беше како и претходно, како секоја вечер кога се враќав дома. Само што сцената изгледаше толку страшна, толку

напната. Тресејќи се трчав до дома. Кога влегов дома бев целиот задишан. Мајка ми ме прашуваше каде сум бил до сега, но јас летав со моите мисли. И раскажав се, од почеток до крај и откако завршив ја чекав нејзината реакција. Најпрво таа остана вчудоневидена, но потоа само се насмевна и ми кажа нежно: „Сине, многу си мал за да разбереш“. Потоа спомна некој таканаречен збор актовка, крадење, измама и . . и корупција. Ја замолив ако може да ми објасни. Сакав да знам, иако бев мал. Вредеше да знам. Потоа таа уште еднаш се насмевна и почна пополека да зборува и да ми објаснува на наједноставен начин. Почнав да разбирам, но не можев да сфатам како е можно да постојат такви луѓе? Толку зловни, подли, лоши луѓе. И се за пари. Само за пари. Таа вечер беше пресвртница во мојот живот. Се чувствував како да пораснав. Се чувствував позрело, ако дете на моја возраст можеше да биде воопшто зрело. Секогаш брзав да пораснам, да бидам голем, да возам автомобил, да излегувам до доцна. Но, јас на се тоа сум гледал со своите розови очила кои вечерва ги бев симнал. Бев разочаран од светот, но воедно и од моите високи очекувања. Почнав да сфаќам дека не е се толку бело и убаво како . . како во цртаните. Се доближив до прозорецот и ја гледав месечината која пред малку ги осветлуваше лошите и зловни луѓе. Легнав во креветот и таа вечер размислував поинаку. Бев среќен што бев се уште дете. Бев среќен што се уште бев безгрижен. Бев среќен бидејќи се уште му се радувам на сонцето, на цвеќињата и на се она што го имам. Ми се врати повторно сликата од вечерта. Размислував за мојата иднина. Размислував за тоа каков ќе бидам еден ден. И таа вечер си ветив, дека ќе уживам во моите детски години додека се уште можам, ќе го ценам она што го имам, а ќе се борам за она што го немам. Ќе се борам, но на правилен начин. А најважно од се беше едно ветување: дека корупцијата никогаш нема да биде дел од мојата иднина. Мојата иднина ќе ја креирам јас како сакам и како умеам. Ќе верувам во себе, бидејќи ако не верувам во самиот себе, како да очекувам другите да ми веруваат? Се насмевнав, се склопчив под јорганот и се сетив дека додека јас спијам со мојата мирна свест, еден човек недалеку од нашата куќа се превртува во креветот поради лошите одлуки кои ги донел во текот на денот и сега спие со последиците од тие одлуки. И се тоа само за некои пари сместени во некоја актовка. Се насмевнав и заслав мирно и спокојно. И знам ... таа вечер пораснав.

Симона Локвенец

СУГС “Раде Јовчевски Корчагин“

“Корупцијата не е мојата иднина“

Човекот е битие кое е во состојба да разликува добро од лошо и да ги крои своите животни планови. Животот е чаша, а судбината вино. Дали чашата ќе ја полниме со благо или пак горко вино тоа зависи само од нас. Описно кажано ние сме кројачи на нашата иднина.

... Седејќи во четири зида, погледот ми застапа кај часовникот. Стрелките врвеа една зад друга, а времето течеше како птица в лет. Низ глава ми минуваа разни мисли, највпечатлива беше онаа мисла за мојата иднина. Имено, сакам мирен, спокоен и среќен живот, а пред се справедлив. Сакам животот да ми биде зелена трева по која ќе чекорам, сакам небото да биде сино кога и да погледнам нагоре, сакам сјај околу мене. Но, животот не е сон што се сонува, туку е вистина која се доживува. Тој носи искушенија кои секогаш не ставаат во заблуда. Едно од „најмодерните“ искушенија денес е корупцијата. Корупцијата е секаде околу нас и е елемент кој го спречува штитењето на моралното општество. Луѓето за полесно да ја постигнат својата цел тоа го прават по пат на корупција. Денес секојдневието е токму такво, правдината е некаде во сенка, а корупцијата срцевина на општеството. Јас збунета го гледам светот и се прашувам... Каде е правдината? Каде е фер играта? Зошто корупцијата е навика и иднина на многу млади? Прашањата се тука, а одговорите некаде далеку. Сепак јас знам... јас знам дека корупцијата не е моја иднина, не мој атрибут, не е познат збор за мене. Сакам и можам да бидам некорумпирана личност. Моето мислење кога би можела со сите би го поделила, и со волшебна стапче би го сменила сиот свет. Во тој свет ќе царува правдината, а за корупцијата ќе се говори како за „револуција“ во минатото која нанела многу зло. Во мојот свет нема место за луѓе кој корумпираат, за луѓе кој се ставаат и кој играат со таа карта, едноставно корупцијата не е моја сегашност, а уште помалку моја иднина. Иднината е мојот живот, животот е мојот филм, на мојот живот јас сум режисер. Јас сакам, можам и верувам дека корупцијата не е моја иднина!

Да се стремиме кон недостижното по пат на праведност, за она што ќе го постигнеме да знаеме повеќе да го цениме и да бидеме свесни дека сето тоа е направено со наш труд. Во моја моќ е иднината, јас гласам против корупцијата, таа не е моја иднина!!!

Сара Робели

СУГС “Јосип Броз Тито“